

Едгар Уолъс

Антъни се занимава с
благотворителност

Една вечер Антъни Нютън седеше с приятеля си Бил до отворения прозорец. Приятелите мълчаливо пушеха:

– Бил, знаеш ли кой е Теодор Матч? – запита Антъни.

– Кралят на търговското мореплаване! – веднага отговори Бил.

– Да! Но кралят на търговското мореплаване е преди всичко предвидлив човек. Той толкова се страхува от фалит, че в края на краищата не знае какво да прави с парите си. И ето, този Теодор Матч, който щедро се занимаваше с благотворителност през време на войната, ще внесе своята лепта във фонда на внука на героя, който се би при Трафалгар. А внукът съм аз!

– Матч не е голям мерзавец. Миналата седмица той подари на една библиотека...

– Това дарение беше предварително обмислено. Преди всичко той желае да стане „сър“ Теодор Матч. Но най-напред съвсем неочаквано ще пожертва за моя фонд 8000 фунта!

На другия ден Антъни даде визитната си картичка на дежурния пиар и след час и половина бе приет от Теодор Матч.

– Много ми е приятно да се запозная с вас, г-н Антъни Нютън. С какво мога да ви бъда полезен? Може би ще ме накарате да платя 10 000 фунта и да търся съкровище? Или ще ми предложите милионен дял в някое „предприятие“?

За миг Антъни се смути, но веднага отговори:

– О, нямам нужда от такава голяма сума.

– Както виждате, добре съм осведомен за вашите машинации. Както съм разбрал, вашата цел е да „отървете“ богатите хора от тежкото бреме на „излишните“ пари.

– Не сте се излъгали!

– Отлично! – извика Матч. – Тогава може би ще ми разкажете чистосърдечно по какъв начин се каните да ме оберете.

– Реших да основа фонд за вдовиците и сираците на моряците от търговския флот.

– И каква сума се каните да измъкнете от мен?

– Мисля, че 8000 фунта са достатъчно.

– Жалко, че не са 8 000 000.

– Аз ви моля най-сериозно да отговорите на въпроса ми: Съгласен ли сте да направите дарение за спомената вече благотворителна цел?

– Нито петак! Нито петак. Покажете ми човек, който може да „измъкне“ от мен тези пари, и аз на драго сърце ще се покоря с участта си. Ако вие сам или с Бил успеете чрез някаква хитрост – подправянето,

грабежът и мошеничеството се изключват, – моля, заповядайте. Ако успеете да ме изиграете, то ви обещавам да не ви преследвам.

– Довиждане, г-н Матч!

През следващите дни Теодор Матч най-грижливо проверяваше всички книжа, които подписваше. На четвъртия ден г-н Матч случайно срещна Антъни Нютън на улицата.

– Е, как е работата ви?

– Аз вече усещам вашите банкноти в джоба си, г-н Матч! Вие казахте, че съм самонадеян.

– И че това ще ме погуби.

– Разбира се. Ако не сте такъв, бихте ли ми дали един чек за 8000 фунта. Имам предвид, разбира се, че всеки момент можете да спрете изплащането.

– Добре! – извика засегнатият „крал“. – Наречете го дори „излишна самонадеяност“, но аз съм съгласен да ви издам такъв чек.

– Обещавам ви, че ако не сполуча да измъкна тая сума от вас, никога вече няма да ви досаждам.

– Благодаря много, г-н Матч! – каза Антъни Нютън и излезе.

Веднага Теодор Матч по телефона заповяда да не се изплаща този чек.

Той се радваше, че е изиграл противника си и с нетърпение зачака развързката на тази история. Вечерта и утрото на другия ден минаха спокойно. В 13,30 ч Матч получи следната телеграма: „Сърдечни поздравии и благодарности за вашата помощ, Фарел.“

– Кой е този Фарел?

В същия миг в стаята влезе синът му:

– Татко, защо не ми каза нито дума за дарението си?

– Какво дарение?

– За фонда на Уелския принц.

– А колко съм пожертвал наистина?

– 8000 фунта!... Току-що прочетох в следобедните вестници.

Г-н Матч нервно се отпусна в креслото.

– Дявол да го вземе!... А какво пишат вестниците? Я прочети.

Синът му се облегна на стената и зачете: „Във фонда на Уелския принц е постъпило във формата на чек за 8000 фунта едно щедро дарение от г-н Теодор Матч“.

– Ето каква е била неговата хитрост!

– Татко, наистина ли издаде чек?

– Да!... Той не е могъл да измъкне тези пари за себе си и затова ги е

предназначил за благотворителна цел.

– Тогава се откажи! Спри изплащането на чека!

– Не говори глупости! Сега, когато работата е добила такава гласност, да спра изплащането е лудост. Аз не мога да стана за смях на цялата страна. – Матч въздъхна дълбоко и отиде до телефона.

– Ало, Джилберт! Нали помните, вчера спрях плащането на един чек... Може да платите по него парите... Да, да!... Да платите, разбира се!

На другата сутрин го очакваше нов удар. Всички вестници бяха поместили следното съобщение: „Вчера по погрешка беше съобщено, че щедрото дарение на г-н Матч е предназначено за фонда на Уелския принц. Всъщност, както научихме днес, тези пари ще отидат за учредения от г-н Антъни Нютън фонд за постройка на приют за вдовиците и сираците на моряците от търговския флот“.

– Значи той наистина ме надхитри!

За миг Теодор Матч се замисли, после набра телефонния номер на Антъни Нютън.

– Ало, вие ли сте, г-н Нютън? – каза той с весела усмивка. – Когато ви дотегне бандитската кариера, ще ви взема за съдружник във фирмата си.

– За нищо на света! – се чу смеещият се глас на Антъни. – Въобще не мечтайте за такова нещо! По този начин няма да си върнете парите...

Г-н Теодор Матч окачи слушалката и тихо се засмя.

КРАЙ

Edgar Wallace

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4466>]